

מאמר

"מיד נגאלין"

על הגלות האחרונה

ליחזקאל קב"ה ושכינתיה ולהקים שכינתא מעפרא.

מחומרת הבלבול המצויה בדורנו ומעוצם הסתרה הגדולה השורה בתקופתנו, הרי אזורתי חיל לכתוב קצת ממה שזיכני ה' ית' שמו לעד, מהלימוד ובעיקר, ממה שצדיקים גדולים ונוראים גילו לנו בדור הזה. וזאת, מחמת שואה הנפשית והרגשית המתרחשת ביהודים היום, הגורמת סבל רב ויאוש גדול.

האר"י הקדוש זיע"א [שער התפלה דרוש יציאת מצרים] גילה לנו שבזמן שעבוד מצרים, נפלה תרדמה על בני ישראל, 'הדרומיתא', ופרעה הרשע ראה בכישופיו [אינצטגנציה] שכביכול הקב"ה כבר לא משגיח על עם ישראל, ה"ו. ולכן, פרעה גזר מזה שגזר. מכיוון שהבטחה לנו כי גאולה השלמה תהיה כגאולת מצרים שהיא הראשונה, הרי יש לנו ללמוד ממנה. בכל מוסף של שבת אנו אומרים 'ויגאלנו שנית ברחמיו לעיני כל חי לאמור הן גאלתי אתכם אחרית כראשית וכו'". אם כן, יחזרו אותם עניינים בצורה שונה כי כבר אנו דרים בארץ ישראל. ואף שיש לקוות שהגאולה תתרחש ברחמים ולא בדין, מ"מ, יש לנו להתבונן:

ענין של ערב רב, שאף שהיה קיים במצרים, לא נספח לבני ישראל עד שמשה רבינו החליט לצרפם. ואף שכולם היו נימולים [עיין סדר הדורות שהערב רב היו אותם עמים שכבשו וישבו את ארץ מצרים על אפם וחמתם של המצריים המקוריים, וכולם נימולו בציווי שליט מצרים הוא יוסף הצדיק] מקורם מהנחש. ולכן, חוץ מקליפת וזוהמת הנחש, נכנס בעם ישראל נפש בחינת הנחש והוא הערב רב. ברור שבכל אחד מאיתנו הנשמה מעורבת בין טוב לרע, בין הבל לקין [עיין שער הגלגולים]. אמנם, נפש הערב רב מתבטא בצורה שונה: האכזריות והיפוך הדעת תורה שהיא השולחן ערוך בעיקר עם הבית יוסף.

האמצעי היחיד שיש לעם היהודי, לאהוב ולעזור אחד לשני. כי החסד הוא עיקר יישום האחדות. אחדות עם ישראל אינה שכלית או רגשית. היא

מעשית. אוי לבושה ולחרפה לאותם שבידם ממון ואינם משתמשים בו לעזור לאחיהם אלא לבנות ועוד לבנות בתי כנסת ריקים ומרופדים. ואלו וודאי שחלק נשמתם מערב רב כמובא בפירוש בזוהר הקדוש, ובהקדמת רבי חיים וויטאל בשער ההקדמות ובחסד לאברהם ועוד ספרי קודש.

ועוד שאין שום תועלת לקנות ספר תורה לעילוי נשמת הנפטרים, גם לא לתלות שלטים על מוסדות ענקיות בשם הנפטר. זו שקר ולא מעלה כלל לנפטר !! [עיין במנחת יהודה בפרק יחזקאל].

אבל להרבות ספרי קודש, שכל ספר קדוש שיוצא לאור דוחה את האפיקורסות, ומקרב הגאולה [ספא המידות]. וכמה אותם אנשים היו יכולים להציל יהודים מהתדרדרות כלכלית ואינם אלא שומרים כל כספם כתרנגולת על ביצתו. וכמה יתביישו ביום הדין, כשישאלו אותם למה לא הצילו את אחיהם והיה להם בישם לעשות זאת...

גזרת עמונה התבטלה חלקית. ואמנם, נגזרה גזרה חדשה על כל היישובים, ובעיקר על רובע היהודי והכותל. ומרעה תצא טובה. כי החלטת אומות העולם שר"י הוא גלוי רצון ה' האמיתי, לשבור את שקר הע"ר על ירושלים שאף פעם התאחדה, כי אף פעם היתה מחולקת. ירושלים היא אחת ולא ב'. גם כדי להראות ליהודים שעיקרה של ירושלים היא עיר העתיקה, הכותל, ומעל הכל מקום בית מקדשנו ששועלים הילכו בו, ונטוש ביד בני ישמעאל ועשיו כי אנו לא חזרנו לבנות שמה. ואפילו לא בית הכנסת. ועוד שרובע היהודי שודרג רק לכמות קטנה של חוצניקים שלא סבלו את עניות ושממת הארץ, ובאו וכבשו לא את הארץ, אלא את אחיהם, בבחינת נפש תחת נפש [ולא נפש בנפש].

כך שהחלטת אומות העולם על ירושלים היא לעורר היהודים שעיקר הגאולה תלויה בהר ציון ובהר המזריה. ושום מדינה או ממשלה יכפיש אמונתנו באחדות או שחרור ירושלים שקרי או דמיוני. כי עיקר הגאולה היא בניית ירושלים בחומותיה ובניית בית המקדש.

ונכון שעדיין עוד לא מתוקנים ואף פוגמים באונס וברצון. אולם יש לזכור זכויות עם ישראל ששורד אף ההתבוללות הקשה, והניסיונות המתמידים. ויש לדעת שפגם היהודי החוטא כיום, אינו עולה באותה מידה עם המצוה שהוא מקיים אפילו בדיעבד, והסיבה היא כדי לאפשר תיקון לנשמות אף בירידת הדורות. עיין ספר החזיונות למוהר"ו ז"ל.

המבחן האמיתי והסופי הוא חיזוק באמונת ה' בלי ערעור בהשגחתו ית'. והוא להבין שאין להקב"ה שום חיוב עבורנו אלא הכל בחסד חנם גמור. והוא אותו רעיון שאין לאדם לצפות מאחרים, כי אינם חייבים לו, אלא הוא חייב לעם ישראל להשתתף איתם בשמחתם ובצרתם [אל תפרוש מן הציבור]. וכמו שפרעה יש"ו חשב שאין יותר השגחה אלוקית עלינו ח"ו המידת הדין מתוחה, כך היום אומות העולם ושליחיהן בארץ מנצלים את ההסתרה הגדולה כדי לפגוע בעם הנבחר. אולם, כמו שהיה אז במצרים, שהתרחשו הרבה נסים לאין קץ והמתקנות הגבורות בישועות שלא ע"פ דרך הטבע, כך היום חלות ישועות גדולות לפרט. ולא פלא שאנשים נוטים יותר ויותר להודות לה', בעיקר אלו השורדים בהשגחה עליונה אף החושך והדיכוי.

והעיקר לאהוב את כלל ישראל במעשה ולא רק בדיבור. עיקר המעשה ולא הדרש! ורק מעשים טובים יכולים האיש היהודי מחבלי משיח, כי אי אפשר לבטל את המעשה שיהודי עושה. וכל הלימוד ועבודת המידות ותפילות הוא לא לעצמו אלא להקים שכינתא מעפרא. מכיוון שהשכינה מצטערת על כל צער של יהודים, חיוב גמור לגאול ולעזור היהודים כדי שהשכינה לא תצטער. וזו קימת השכינה ופדיונה מגלותה.

יש גם לזהר מלהאמין במשיחי שקר הנוכחים, וסימן הוא מאוד פשוט לגלות אותם ולא להתבלבל [כי יש שני סודים של יהודים: אלו שמבולבלים בענין האמונה מחמת ריבוי הדעות וההשקפות, והשני הוא היהודי שיאנו מבולבל ומצפה מאוד לגאולה אלא שהצפייה הזאת מבערת אותו מרוב תשוקתו לה' ולצדיקיו]. : הם תמיד מפרגנים לנקודה אחת [הן למלכות והן למערכת המזוקנת] ואינם יכולים לוותר על השקפתם לכלל ישראל ולהתחבר לשאר הצדיקים. כי אם הצדיקים מוותרים זה לזה ומבטלים דעתם לדעת קונם, הרי שיחוד גמור הוא ומפשיע ישר על היהודים האמיתיים [לאומת הרוב שהוא ערב רב זעירא].

גם לכלול בכל מעשה לימוד ומצוה את שאר אחינו שאינם יודעים לא משמאלם ולא ממינם, והוא אחדות הפשוט כי מחבר את כל נפשות עם ישראל זרע קדוש דישראל סבא, וזה בחינת ס' ריבוא. וכל אחד יכול לעשות את זה.

יש גם להבין שעיקר לימוד התורה הוא לדעת את ה', ואחרי יותר ג' אלפים שנה, הרי שאין בידנו לא לדעת את מקור השורש הגלגול, גם לדעת מקור החולי ורפואתו. כשכבר קדמונינו גילו לנו את הסודות האלו. ומהעדר החכמה, יהודים תמימים מתרחק ופונים לכל מיני כתות של נביאי שקר. וכבר פספסנו בעבר את גילוי השו"ע והאר"י ז"ל באותה תקופה, ולא חזר עת רצון כזה עד היום [חוץ מכיבוש ירושלים, שהחזירו את מפתחות עיר העתיקה לס"א].

גם כך בלימוד הגמרא ובלמוד הקבלה, שהפחידו את היהודים וכאילו הכל משומר למצניעין ולמצטיינים למיניהם. ועל זה כתוב, עליונים למטה ותחתונים למעלה. וב"ה שיש לנו אחים השמורים בקדושה יתירה אלא שמעוכבים לעזור לנו עד עכשיו. ולמען האמת, קשה שהיהודים כבר כתושים, וכל יום סכנה חדשה ליפול ברשתות היצר הרע. ובזמן שמחזירים נפשות חדשות לחיק התורה, אלו שכבר התחזקו נופלים בחטאים ואינם מסוגלים לעמוד עוד בגלל הצרה והיצר [והוא חשש נשמות הצדיקים לחזור בגלגול כידוע]. ואלו נטושים כי משלמים מחמת כלל ישראל. ואדרבה, צריך לעודד אותם ולחזקם בל יפגעו ויאבדו את כל מאמצם במשך הרבה שנים, ובפרט אלו שביררו ניצוצות רבים בכח תשובתם, ולא נעזרו כמעט ע"י מחזירי תשובה של הדור.

ובכל זאת, הגיע הזמן לגאולתנו, אף שאי אפשר לדעת את התאריך. אבל הגאולה האמיתית לא סובלת שום תנאי, אלא רק למען שמו באהבה. ככל שהקב"ה ברא את עולמו בחסד, הטוב והמטיב, כך הגאולה תהיה בחסד חנים בלי שום תנאי. והוא פשוט. אם ללמוד תורה, אין דור כיום שלימוד התורה התפזר בכל הקומות, ואף אצל המרוחק ביותר, קיימת זיקה של לימוד תורה, הן דרך שיחת חברים, הן דרך אמצעיים אחרים.

אם לחזור בתשובה, יהודי אמיתי שעדיין נשמתו בו, מרגיש את הצורך להידבק בשם ושהזמן רץ. והתשובה היא אופקית, ולא הדרגתית. שהרי, כל רגע אפשר לחזור בתשובה ע"י מעשה דיבור או מחשבה. לכן, כל היהודים חוזרים בתשובה יום יום ומתחזקים ב"ה. ועוד, שרוב היהודים שחוטאים, אפילו בהרגל, אינם נהנים מהחטא ומורמרים תמידית, ורק שכחת היום יום שהוא מעשה הבעל דבר, להשכיח את מציאות הבורא ח"ו בלני ישראל ע"י ריצת האיש ביום ובלילה, ועוד לרוב, על כורחו, רק הרגילות הזאת גורמת שכחה עמוקה ולכן אין אדם חוטא אלא עד שנכנסת בו רוח שטות [ולכאורה,

אם הוא חשב שזוטה הרי שהוא פטור מעונש. אלא הוא בעצמו פטור אבל המעשה יש רישומו שצריך לתקן ובעיקר ע"י החרטה] ואין רוח חטא נכנסת אלא בהסיח דעת.

אם לשמור שבת ומצוות, ולא רק עשרת הדיברות, הרי שה' מזמין לנו המצוות וקיומם הוא רק לא לפספס אותם, כדברי התנא ע"ה: מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה. ולכן, חוץ מגודל החטא וחשיבות המצוה, הגיע זמן לתת ליהודים תשוקה וחשק רב בעשיית המצוות, ורק ע"י השמחה. לכן, ה' הקדים הרפואה למכה, כי במשך דורות שלמים, ביררו את ההלכה והיא גמישה באופן שאפשר להוציא י"ח באותה מצוה אבל בצורה שונה. ובוודאי לא להתייחס כלל למחריבי עולמות אלו האפיקורסים שר"י המחדשים ומבטלים דברי חז"ל והפוסקים. כך, שקלקול ההלכה הוא דווקא ניסיון לאחד את ההלכה תחת הגל אחד, ולא להתפשר לכל מיני סוגים של יהודים.

הנה, מחלל שבת מדרבנן, אף שהעוון הוא חמור, מ"מ, אם הוא מקדש ומזכיר מעשה בראשית ויציאת מצרים יצא י"ח מצות קידוש ונקרא עליו 'מקדשי שביעי'. ודאי שעליו לשמור שבת כהלכתה, **אלא שכבר החפץ חיים הכריז שאם יש אחד ששומר שבת בדורו, זה הוא.** לומר לנו, שאם אין לכתחילה יש בדיעבד. ואם המצב הנוכחי דוחף אותנו לקיים מצוות בדיעבד, מכל סיבה שהיא, אז ח"ו לדון לכף חובה את כלל ישראל, שכן שומרים שבת כל אחד בבחינתו וכפי ידיעתו הקצרה, ולא במרדות כפלי שמייא, רח"ל. ורק מחמת העצלנות והחוסר ידיעה, יהודים רבים מקימים אלא הבסיסי שבמצוות שמירת שבת. אלא כן מקיימים.

כי יש צורך גדול היום לדון את כל יהודי בכף זכות ע"י מעשיהם ורק ע"י גמישות ההלכה המותרת ע"י הפוסקים הקיימים מדורי דורות, ולא רק ע"י אחרוני אחרונים.

גם בענין איסורי גלווי עריות וכל המסתעף, הרי שרבי נחמן מברסלב זיע"א גילה לנו את תיקון הכללי, ומי שרוצה להחמיר לעצמו בתיקוני תעניות וכו', שיחמיר לעצמו. ואיזה רשע שידון בכף חובה כלל ישראל בעוון כ"כ נפון וקשה?

אלא וודאי שתיקון הכללי הוא לתקן פגם הברית בכל המצבים, הן לאיש והן לאישה, כמו שהוכחתי מדברי האר"י ז"ל בהקדמת שער רוח הקודש. ואף שהאיש לא יעמוד בניסיון ח"ו, יקום ויתקן את עווננו עד שבעזרת ה' יבטל את העוון ויעמוד בניסיון ולא יהיה ניסיון כלל, בעז"ה.

ואותם מחמירים עומדים בארמונם, כאילו כל העולם קיים בשבילם, ואינם טורחים את עצמם להכיר במצב הדור שיש להצילו ורק לעוזרו במקום להאשימו, כי זה עיקר הגאולה.

וכבר רבינו הריב"ש טוב זיע"א גילה לנו שהאומר ה' לשום ייחוד' צריך לכוון על כל אחד ואחד מישראל בתיבות 'בשם ישראל', כך מעלה את אחינו היקרים אף בלא דעתם, ומצרף אותם למצוה ללימוד לתפילה ולתיקון. והוא דומה לתיקון הנפטרים לרבי יהודה פתייה זיע"א, ואין צורך בכוונות עצומות אלא לב טהור ולבו לשמים בקריאה פשוטה של התיקון. ואין זריזות וקירוב הגאולה כמו צירוף כלל ישראל למצוות, ללימוד ולתפילה. ורק כך נוכל לדחוף את הגאולה ממש בזריזות רבה, כי הכל מוכן ומזומן ב"ה. אכ"ר.